

ЕЛИСАВЕВТА БАГРЯНА

ПИРИНСКА ПЪСЕНЬ

Да бжда малко овчарче,
 овчарче въ Пиринъ планина,
 да вода вечеръ стадото
 низъ Пиринскитѣ чукари,
 съсь своята свирка шарена
 да свиря — и да прислушамъ,
 какъ то ми сладко припѣва
 съсь меднитѣ си звънчета,
 а долу Гласна приглася
 съсь триста разни гласове...
 Да викна отъ връхъ Еленинъ,
 да викна, да ми олекне:
 — Чуйте ме, мури вѣковни,
 чуйте ме, бѣли камъни,
 чуй ме ти, Пиринъ планино,
 дето си много чувала,
 ощо по-много мълчала...
 Въ тоя свѣтъ нѣмамъ никого. —
 Ти баща, Пиринъ, ти майка,
 Ти сестра, Пиринъ, ти братецъ,
 Ти — първо либе жалено,
 дето ме черно почерни,
 дето ме сама остави
 да скитамъ, да се кукувамъ,
 и мѣсто да не намирамъ
 въ нашата земя хубава —
 глава за отдихъ да сложа,
 жалбата да си изплача...

Пиринъ, августъ 1927.